

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์บทบัญญัติของกฎหมายและปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการควบคุมตัวจำเลยภายหลังมีคำพิพากษายกฟ้อง ได้บทสรุปและข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 บทสรุป

ท่ามกลางสถานะเศรษฐกิจและสภาพสังคมไทยที่เสื่อมโทรมลงในปัจจุบันก่อให้เกิดความวุ่นวาย และ ปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ มากมาย อันเป็นสาเหตุทำให้เกิดคดีความต่าง ๆ ตามมา และเมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญา รัฐจึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำการควบคุมผู้กระทำความผิดไว้โดยอาศัยกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นกระบวนการตามกฎหมายที่มุ่งรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม โดยการนำตัวผู้กระทำความผิดทางอาญามาลงโทษภายใต้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั้น และเปิดโอกาสให้บุคคล นั้นต่อสู้ข้อกล่าวหาได้อย่างเป็นธรรม จึงมีความจำเป็นต้องมีการควบคุมกักขังผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดไว้เพื่อความสะดวกในการดำเนินคดีป้องกันการหลบหนีและป้องกันการทำลายพยานหลักฐานที่จะนำมาพิสูจน์ความผิดของบุคคลนั้น ขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงอาจกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่กรณีเช่นนี้ รัฐก็ยังไม่การศึกษาหลักการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาและขั้นตอนการปล่อยตัวชั่วคราว โดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของบุคคลในการปล่อยชั่วคราว (Electronic Monitoring : EM) และไม่มีประกันหรือหลักประกันตลอดจนมาตรการหรือบทลงโทษกรณีผู้ต้องหาในคดีอาญาได้รับการปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวนแล้วหลบหนีไปที่เป็นมาตรฐานสากลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ได้ให้อำนาจศาลไว้ว่ามีรายละเอียดดังนี้ “ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็น ความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี มีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่ควรต้องรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้อง โจทก์ปล่อยจำเลยไป แต่ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้” กรณีที่ศาลชั้นต้นได้พิพากษาว่าจำเลยไม่มีความผิดและพิพากษายกฟ้อง คำพิพากษาของศาลชั้นต้นนั้น ยังไม่ถึงที่สุดระหว่างรอโจทก์อุทธรณ์หรือฎีกา และผลการพิจารณาพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือฎีกา จำเลยต้องถูกขัง ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายนี้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช

2560 ซึ่งถือเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศตามสิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ติดตัวมากับความเป็นมนุษย์ตั้งแต่กำเนิดสิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายของบุคคลก็เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่ง ไม่อาจพรากไปจากความเป็นมนุษย์ได้ การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการจับกุมการคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายและกระทำการเท่าที่จำเป็นคำพิพากษาของศาลโดยหลักแล้วหากได้พิพากษาว่าจำเลยไม่มีความผิดและพิพากษายกฟ้องแล้วนั้น ถือผูกพันคู่ความจนกว่าคำพิพากษาของศาลจะถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับหรือคดีเสีย และมีผลถึงบุคคลภายนอกด้วย

เนื่องด้วยมาตรฐานในการใช้ดุลพินิจของศาลในการอนุญาตให้ปล่อยตัวของเจ้าพนักงานหรือศาล ซึ่งจะมีมาตรฐานในการพิจารณาความหนักเบาแห่งคดีไม่เหมือนกัน กฎหมายมิได้บัญญัติถึงเหตุที่ต้องให้ขังไว้ในระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกาไว้เลย เพียงบัญญัติไว้กว้าง ๆ ให้เป็นดุลพินิจของศาลเท่านั้น ทำให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยอาจได้รับความไม่เท่าเทียมกันในการได้รับการประกันตัวหรือปล่อยตัว ปัจจุบันยังมีผู้ต้องหาหรือจำเลยอีกหลายคนที่ยังคงถูกกักขังระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ซึ่งการถูกกักขังนั้นส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจทั้งของผู้ต้องหาเอง และครอบครัวของผู้ต้องหาและส่งผลกระทบต่ออิสรภาพของผู้ต้องหาทำให้ต้องสูญเสียอิสรภาพตั้งแต่ยังมีคำวินิจฉัยชี้ขาดอันเป็นที่สุดของศาล นอกเหนือจากการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 ในเรื่องหลักสิทธิและเสรีภาพที่ให้ประชาชนมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลแล้วยังขัดแย้งกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง บัญญัติไว้ชัดว่า ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้เป็นคุณแก่จำเลยอีกด้วยกรณีทำไมจึงต้องขังจำเลยไว้ในระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกาให้เป็นโทษแก่จำเลยอีกความจริงหากข้อเท็จจริงในสำนวนคดีเมื่อเกิดความสงสัยในพยานหลักฐานตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่หากศาลมีแล้วคำพิพากษายกฟ้องควรปล่อยตัวจำเลยไป เมื่อโจทก์ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาหากกลัวว่าจำเลยจะหลบหนีไม่มีจำเลยมาฟังคำพิพากษา กรณีดังกล่าวเห็นว่าเป็นอุปสรรคในขั้นตอนการอ่านคำพิพากษาแต่อย่างใด เพราะศาลมีอำนาจออกหมายจับให้จำเลยมาฟังคำพิพากษาได้ และเมื่อออกหมายจับแล้วยังไม่ได้ตัวจำเลยมาภายใน 1 เดือนนับแต่วันออกหมายจับ ศาลก็สามารถอ่านคำพิพากษาลับหลังจำเลยได้อยู่แล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 182 วรรคสาม และการจับกุมนั้นก็เป็นเรื่องของเจ้าพนักงานตำรวจที่จะต้องจับกุมตามหมายจับของศาลต่อไป เป็นกระบวนการทางกฎหมายที่มีรองรับไว้อยู่แล้ว

แต่อย่างไรก็ดี การขอปล่อยตัวชั่วคราวกรณีศาลยกฟ้องยังมีปัญหาทางกฎหมาย 3 ประการ ได้แก่ ปัญหาข้อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวกรณีที่ศาลพิพากษายก

ฟ้องขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ปัญหาทางกฎหมายหลักเกณฑ์ในการเรียกหลักประกันของผู้ที่ขอลปล่อยตัวชั่วคราวกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกาและปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาการขอลปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยในคดีกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา

5.2 ข้อเสนอแนะ

เพื่อให้ปัญหาเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง สามารถให้สิทธิและเสรีภาพแก่ผู้ต้องขังหรือจำเลย เพื่อให้มีโอกาสและไม่เป็นการจำกัดสิทธิผู้ต้องหาหรือจำเลยในการหาพยานหลักฐานมาต่อสู้คดี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ไม่ว่าจะเป็นในด้านปัญหาข้อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวกรณีที่ศาลพิพากษายกฟ้องขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ปัญหาทางกฎหมายหลักเกณฑ์ในการเรียกหลักประกันของผู้ที่ขอลปล่อยตัวชั่วคราวกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาการขอลปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยในคดีกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา จึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 ข้อเสนอกรณีตามปัญหาข้อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวกรณีที่ศาลพิพากษายกฟ้องขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในประเด็นนี้ควรเพิ่มข้อความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเรื่องการปล่อยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณีโดยอาจแก้ไขเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

“มาตรา 108/3 ในการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา ต้องพิจารณาข้อเหล่านี้ประกอบ

- 1) พิจารณาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ว่าเป็นกรณียกฟ้องหรือเป็นกรณีลงโทษทางอาญา
- 2) พิจารณาความน่าเชื่อถือของผู้ขอประกันและหลักประกันที่ยื่นพร้อมคำร้องเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลอาจรับฟังข้อเท็จจริง รายงานหรือความเห็นของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับการนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาตั้งคำร้องด้วยก็ได้

ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลสามารถอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวได้หากเป็นกรณีถูกขังระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกา และจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวหรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูก

ปล่อยชั่วคราวปฏิบัติเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อป้องกันภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราวก็ได้

การสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวให้นำมาตรา 108/1 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ซึ่งการเสนอแนะเพิ่มประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 108/3 จะทำให้ศาลที่คดีอยู่

ซึ่งการเสนอแนะเพิ่มประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 108/3 จะทำให้ศาลที่คดีอยู่ระหว่างพิจารณามีดุลยพินิจในการอนุญาตมากกว่าไม่อนุญาตทำให้เสมือนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้รับความทราบจากการเสียดิสภาพยาวนาน จะได้รับการเยียวยาทางสภาพกายและจิตใจและเป็นการส่งเสริมให้สังคมเห็นถึงความยุติธรรมจากระบบการทางกฎหมายทำให้ผู้บริสุทธิ์ได้รับอิสรภาพ แม้คิดเงื่อนไขทางกฎหมายเท่ากับว่ายังให้โอกาสกลับสู่สังคม ซึ่งการให้โอกาสเช่นนี้ยังเป็นการปลอบใจอันทำให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยมั่นใจในกระบวนการยุติธรรม และไม่หลบหนีทำให้น่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

ผู้วิจัยได้แนวคิดในการแก้ไขมาตรากฎหมายจากการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามหลักสากล ประการที่สองในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ได้บัญญัติไว้ใน

ข้อ 9 ว่า “บุคคลใดจะถูกจับ กักขัง หรือเนรเทศโดยพลการไม่ได้”และได้บัญญัติไว้ในข้อ 11(1)(2) ว่า

“(1) บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาด้วยความผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาโดยเปิดเผย ณ ที่ซึ่งตนได้รับหลักประกันทั้งหมดที่จำเป็นในการต่อสู้คดี”

“(2) บุคคลใดจะถูกถือว่ามีความผิดอันมิโทษทางอาญาใด ๆ ด้วยเหตุผลที่ตนได้กระทำ และละเว้นการกระทำการใด ๆ ซึ่งกฎหมายของประเทศหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในขณะที่มีการกระทำนั้นมิได้ระบุว่าเป็นความผิดทางอาญามีได้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่ใช้อยู่ในขณะที่การกระทำความผิดทางอาญานั้นเกิดขึ้นมิได้” สิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาในคดีอาญาดังกล่าวข้างต้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ซึ่งเป็นสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่มีความสำคัญต่อการอุปโภค สิทธิอื่น ๆ ทั้งหมดจึงเป็นสิทธิที่ได้รับรองอย่างชัดเจนไม่อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นได้

5.2.2 ข้อเสนอแนะปัญหาทางกฎหมายหลักเกณฑ์ในการเรียกหลักประกันของผู้ที่ขอปล่อยตัวชั่วคราวกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา ในกรณีการไม่เรียกหลักประกันของผู้ที่ขอปล่อยตัวชั่วคราวกรณีรับโทษจำคุก เดิมปัญหานี้ในคดีอาญามักจะพิจารณาอนุญาตให้

ปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่วางหลักประกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 110 ซึ่งศาลพิเคราะห์โดยใช้ดุลพินิจของตนเองว่าอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว จะไม่เรียกหลักประกันหรือไม่ กรณี เช่น ข้อหาหมิ่นประมาท การเป็นพยานแล้วไม่มาตามนัดหรือกรณีผู้ต้องหา หรือจำเลย ยากจนด้วยความจำเป็นจึงลี้ภัยเพื่อเลี้ยงดูบุตร ศาลก็พิเคราะห์อนุญาตให้ประกันไปโดยให้สาบานตัวทั้งหมดทั้งมวลจะเห็นได้ว่าไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนทำให้เท่าเทียมกันทุกคน ทุกคนก็มีความจำเป็นและทุกคนอาจไม่มีหลักทรัพย์เช่นกันจึงเป็นปัญหา ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการเพิ่มเติมข้อความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 110 วรรคสี่ โดยอาจเพิ่มเติมได้ดังต่อไปนี้ “กรณีความผิดตามฟ้องกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไม่เกิน 10 ปี ให้ศาลพิเคราะห์เหตุอันสมควรและความเหมาะสมให้อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่วางประกันและให้สาบานตัวก่อนปล่อยไปแต่หากจะไม่อนุญาตให้ศาลแสดงเหตุผลไว้ชัดแจ้งและพิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วนพร้อมแจ้งคำสั่งโดยพลัน” ซึ่งเหตุที่ผู้วิจัยเสนอให้เพิ่มข้อความเช่นนี้เพราะต้องการลดความเหลื่อมล้ำในสังคม และลดโทษที่สิ้นคุณการเข้าไปจำคุกไม่ได้มีผลดีต่อการตัดสินใจแต่กลับเป็นการสะสมวิชาแก่ผู้ต้องขังและยังไม่สามารถเปลี่ยนนิสัยได้ อีกทั้งการอนุญาตในอัตราโทษขั้นต่ำ 10 ปี นั้นถือว่าเป็นเกณฑ์ที่เหมาะสม และน่าจะทำให้กระบวนการยุติธรรมมีความเสมอภาคเท่าเทียมและเป็นธรรม

โดยผู้วิจัยได้แนวคิดในการแก้ไขกฎหมายจากกฎหมายของต่างประเทศ อาทิเช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น ที่เกี่ยวข้องกับการขอปล่อยตัวชั่วคราวมาใช้ ซึ่งไม่เน้นหลักประกันเป็นหลัก เพื่อเป็นการถ่วงดุลอำนาจของเจ้าพนักงานในการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้ปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน ทำให้เห็นว่าบุคคลที่มีรายได้น้อย ย่อมมีโอกาสและได้รับประโยชน์ เพื่อให้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน

5.2.3 ข้อเสนอแนะปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกา การขอปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยในคดีกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา ในประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาและระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์และฎีกา สืบเนื่องจากไม่มีหลักเกณฑ์ที่ครอบคลุมกำหนดระยะเวลาในการอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งไม่อนุญาตให้อุทธรณ์หรือฎีกา แต่เพื่อความเท่าเทียมเป็นธรรมและไม่ก่อให้เกิดการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ช้าช้อน และรวดเร็วและต่อเนื่องจึงจำเป็นต้องให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเรื่องระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์หรือยื่นฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้น หรือศาลอุทธรณ์ที่ยกคำร้องหรือยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวให้มีระยะเวลาการยื่นแน่นอนและมีระยะเวลาการพิจารณาที่แน่นอน โดยอาจเสนอเพิ่มเติมออกเป็น 2 กรณี คือ

กรณีแรกระยะเวลายื่นอุทธรณ์หรือยื่นฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้น หรือศาลอุทธรณ์ที่ยกคำร้องหรือ ยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวให้มีระยะเวลาการยื่นภายใน 1 เดือน นับแต่ถูกคุมขัง โดยหมายของศาลให้สอดคล้องกับระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาในคดีหลักตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 198 และมาตรา 216

กรณีที่สอง เรื่องระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ของศาลอุทธรณ์กรณีที่ยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยหรือระยะเวลาในการพิจารณาฎีกาของศาลฎีกากรณีที่ ศาลอุทธรณ์ที่มีคำสั่งยื่นตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยให้มีระยะเวลาพิจารณา 15 วัน นับตั้งแต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยหรือนับตั้งแต่วันที่ศาลอุทธรณ์ที่มีคำสั่ง ยื่นตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยและหากเลยระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าศาลอนุญาตให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราวโดยอัตโนมัติเพื่อให้สอดคล้องกับคดีจากเดิม มาตรา 119 ทวิ ในกรณีที่ศาลสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้องขอมิสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ ดังต่อไปนี้

1) คำสั่งของศาลชั้นต้นให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์

2) คำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้อุทธรณ์ไปยังศาลฎีกาให้ศาลชั้นต้นที่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งรับส่งคำ ร้องดังกล่าว พร้อมด้วยสำนวนความหรือสำเนาสำนวนความเท่าที่จำเป็นไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณีเพื่อพิจารณาและมีคำสั่งโดยเร็ว คำสั่งของศาลอุทธรณ์ที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวยื่นตามศาลชั้นต้นให้เป็นที่สุด แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิที่จะยื่นคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวใหม่โดยเสนอเพิ่มเติมข้อความเป็นมาตรา 119 ทวิบัญญัติเป็น

ในกรณีที่ศาลสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้องขอมิสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ดังต่อไปนี้

1) คำสั่งของศาลชั้นต้นให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์

2) คำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้อุทธรณ์ไปยังศาลฎีกา

ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 หรือ มาตรา 216 นี้ให้ศาลชั้นต้นที่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งรับส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมด้วยสำนวนความ หรือสำเนา สำนวนความเท่าที่จำเป็นไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณีเพื่อพิจารณาและมีคำสั่งโดยเร็วภายใน 3 วันทำการและหากเลยระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าศาลอนุญาตให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราวโดยอัตโนมัติ คำสั่งของศาลอุทธรณ์ที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวยื่นตามศาลชั้นต้นให้เป็นที่สุดแต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิที่จะยื่นคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวใหม่เหตุผลที่เพิ่มเติมข้อความเช่นนี้กรณีแรกผลของการแก้ไขนั้นจะทำให้กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งปล่อยตัวชั่วคราวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญามาตรา 193 หรือมาตรา 216 เช่นกัน ย่อมทำให้มีความชัดเจนรวดเร็วต่อเนื่อง และเป็นระบบ ระเบียบอย่างชัดเจน และเหตุผลที่แก้เป็นเช่นนี้ กรณีที่สองเพราะต้องการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นขอปล่อยตัวชั่วคราวและทำให้คดีเป็นระบบ ระเบียบมีความต่อเนื่องรวดเร็วไม่ซ้ำซ้อนและเป็นธรรม ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดและทันสมัยและเป็นไปตามหลักสากลและกระบวนการพิจารณาที่ดีต้องมีรูปแบบ หลักเกณฑ์ต่อเนื่องและสอดคล้องต่อกฎหมายอื่น ๆ ในความเกี่ยวข้องกัน

โดยผู้วิจัยได้แนวคิดในการแก้ไขกฎหมายจากการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาได้มีการบัญญัติหลักในการดำเนินคดีอาญากับบุคคลที่เป็นผู้ต้องหาไว้ใน มาตรา 29 วรรคสอง ว่า “ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยไม่มีความผิด” และ “ ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้” บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้บริสุทธิ์ ตามหลักของการดำเนินคดีอาญาสมัยใหม่ที่ถือว่าผู้ต้องหา นั้นเป็นประธานในคดี